

Halála előtt a ház

[Látó, 2011. november]

Fenyvesi Anna fényképére

Halála előtt még felizzik
az elhagyott ház, reneszánsz
freskót játszik a romló vakolat.
Hideg fény csillan a vak
ablakszemekben, egy távoli
égítésté, ahova az idegen
lakók távoztak, még mielőtt
egyenként leölték volna őket
a templomtéren.
Kihurcolták így is a tágas
nappaliban hátrahagyott, rózsza
illatú testeket, de a nevetést
már nem bírták eltávolítani
a márványfehér arcokról.
Hány rétege kerül elő az egyre
mélyebb hallgatásnak, amíg
elcsitul a frízek boldog haláltánca?
Vérvörös csatornabádog ontja
a vizet a semmiből előbukkant
kőkeretre, messze világít
a rozsdá diadém.
Szélcsend, vadul pörög
az orom rézkalasa.
Mintha szomjazna, mintha
azt rikoltaná, szomjazom, de
nem jön ki hang a torkán.
Valami homályos emlék
az emlékeztetés parancsáról,
nem emlékszik, nincs ki
emlékeztesse.
Ki tudná megkülönböztetni
a lemenő napot a felkelőtől?

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Visky András

Látó Szépirodalmi Folyóirat